

Sorun Sorular

Nureddin Yıldız'ın 08.04.2007 tarihli (4.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kardeşler,

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu fani âlemi terk edip ahirete intikal ettiğinde mütekâmil bir din ve o dini tam uygulayan Müslüman bir nesil bırakıp gitmiştir.

Vefat ettiği gün son konuştuğu şeyler arasında, Üsame radiyallahu anhin ordusunun ne durumda olduğu sorusu vardı. Bu âlemi terk ettiği gün sevgili Peygamber Efendimiz, bir ordu hazırlamış ve ordunun başına 17 yaşındaki Üsame isimli sahabeyi komutan olarak tayin etmiş, projesini ve yapacağı işleri belirlemiş, ömrü orduyu Medine'den sevk etmeye yetmemişti. Bundan anlaşılıyor ki aleyhissalatu vesselam Efendimiz, sabah namazı kıldığı camiden ordular da çıkarmıştır. Evlenenlerin evliliğiyle, boşananların boşanmasıyla, ticaretle ve çarşıyla, doğup ölenlerle, oruçla ve namazla ilgilenmiştir.

Hayat neyi gerektiriyorsa onunla ilgilenerek bu dünyadan gitti. Sadece namazı veya sadece hacı-orucu konuşan bir Peygamber değildi bizim Peygamber'imiz, aleyhissalatu vesselam. Hayat neyi gerektiriyorsa onun lisanında o gerekenler vardı. Siyaset, insanların yönetimi, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in en önemli farklılıklarından biridir. Ne yaptığı ve neyle meşgul olduğuyla ilgili bir doküman çıkarma imkânımız olsa ve bize aktarılan bilgilerle kaç saatini namaza, kaçını hacca, sosyal ilişkilere ve kimliğe, ailesine ayırdığını vs. herhangi bir hadis kitabından hesaplasak karşımıza çıkacak olan şey, sözgelimi namazın ya da ailesine ayırdığı vaktin yoğunlukta olmadığıdır.

Efendimiz aleyhisselamın mesela 10 senede yaşadığı zaman 1000 saat ise bunun çok büyük bölümünü onun sosyal kimliğinin doldurduğunu görürüz. İbadetler bölümünün çok yoğun olmadığını görürüz. Çünkü namazdan oruca kadar ibadetler belli şeylerdir. Kur'an bellidir.

Efendimiz aleyhisselamın insanlara ayırdığı vaktin yoğunluğu -yani liderlik vasfı- mihrapta namaz kıldırın vasfından daha yoğundur. Evet, İslamiyet namaz dinidir ve namazsız Müslümanlık olmaz, doğrudur; ama namaz kılacağı camiye ve mihrabı kendin belirlemedikten ve güvenliğini sağlamadıktan sonra, İslamiyet'in namaz dini olması kimseye namaz kıldırılmaz: Biri gelir ve namazı engeller. Yatsı namazını kılacağı yerde eğlence düzenlenir ve namaz kılınmaz.

Çevreyi ve şartları oluşturmak da namaz kılmak kadar önemlidir. Bunun içindir ki herhangi bir siret kitabından Peygamber'imizin herhangi bir yılı baz alınarak yapılmış hesaplamada görürüz ki sosyal kimliği, ibadet kimliğinden daha yoğundur.

Bugün dışarıdan gelme birtakım yabancı kaynaklar ve fikirler, Müslümanlığımızı camiye hapsedilmiş bir Müslümanlık olarak tanıtmak istiyorlar. Müslümanlığı mücerret bir ahlak dini olarak karşımıza çıkarıyorlar. Hatta Efendimiz aleyhisselamın doğumunu maske yapıp bize takdim ettikleri 'peygamber', cihadı olmayan ve hatta namaz kılmayana ya da zinaya-faize ses çıkarmayan, elinde gülle dolaşan bir peygamberdir. Nerdeyse Ravza-i Mutahhara dahi 'gülçü baba' türbesi yapılacak...

Görünürde çok hoş tabii, ne kadar güzel, insanlara Peygamber aleyhisselamın 'cici' olarak anlatılması... ama tıpkı İsa aleyhisselamın 2000 senedir anlatıldığı gibi. İsa aleyhisselamın başına gelen akıbet de tam olarak buydu. Siyaseti ve devleti Yahudiler ele geçirmişlerdi, insanları istedikleri gibi kırıp geçiriyorlardı ve Allah Teâlâ, İsa aleyhisselamı onların siyasî despotluklarını kaldırması için göndermişti. Ama Yahudiler ve onlara alet olan Hıristiyanlar -ki İsa aleyhisselam Yahudiliğin bir peygamberidir- başarıp onu esnek ve 'cici', bir tokat vurulduğunda diğer yanağını dönen, ılıman bir

formda sundular. Ne cihat, ne itiraz... 'Gülcü baba' bir İsa çıktı meydana. İki bin senedir takdim ettikleri 'İsa' bu İsa'dır.

Hâlbuki Allah'ın peygamberlerinin bir elinde gül varsa diğer elinde kılıç muhakkak vardır. Çünkü elinde kılıç olmayan, başkasının kılıcını yemek zorundadır. Tabiatıta, elinde silahı olmadan kimse ayakta duramaz.

Peygamberlerin nasihat eden ve yalvaran boyutu vardır şüphesiz; ama peygamber sadece bu demek değildir. Dünyanın sadece baharı yok; kışı ve yazı da var, fırtınaları var. Efendimiz aleyhisselamı sonunda getirmek istedikleri şekil de budur: 'Ah, hanımlara çok iyi davranırdı, çocukları öpe öpe gezerdi, şöyle iyiydi, böyle iyiydi...'

Bunlar özünde doğru bilgiler.

Ama ümmet-i Muhammed, peygamberini küçük mü görüyordu ki biz onu şimdi büyüteceğiz? Ümmet-i Muhammed, peygamberinin çok çocuk dövdüğünü ya da kadınları sürekli ayağının altına aldığı mı söylüyordu ki? Herkes biliyordu ki çocukları çok severdi ve kadınları dövmezdi, torunlarını namazdayken dahi sırtında taşırdı... Peki cihat eden peygamber nerede?

Bunca güzel şeyi, Ebu Cehil'le hiç uğraşmadan mı yaptı? Beni Kurayza'da 400 Yahudi'yi kılıçtan geçirmede mi? İnsan biraz sorar: Bu 'cici Peygamber' gökten gelip çiçeklerin ortasına mı düşüverdi? O azgın müşrikler, hilebaz Yahudiler nerede? Ashab-ı kiram akın akın gelip Müslüman oldular ve hemen gül dağıtmaya mı başladılar? İslam böyle mi oluştu?

Hayır.

Efendimiz aleyhisselamın bize sunulduğu tavır eksiktir, kasıtlıdır ve samimi değildir. Peygamber Efendimiz'i övüyorlar, evet, ama tek kanadını övüyorlar sadece. Uçurtmayacaklar tek kanatla bu kuşu daha sonra! Bizim Peygamber'imiz son gününde dahi kadından, namazdan ve cihattan konuşmuştur. Son nefesinde cihadı konuşmuş bir Peygamber...

İslamiyet en sorunlu, kaba, vahşi ve kendi çocuğuna bile merhameti olmayan bir topluma gelmiştir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem 23 sene boyunca on dakika olsun yastığında dinlenmeye fırsat bulamadan görev ifa etmiştir. Bunu hepimiz biliyoruz ama bugün buna bir şey ilave etmeliyiz: Peygamber aleyhisselam ve ashab-ı kiram bu dinin başlılarıdır. Gerek Efendimiz'in 23 senesi ve gerek sonrasında 80 sene kadar yaşayan ashab-ı kiram hatta daha sonra gelen ve Peygamber'imizin övdüğü ikinci nesil (tâbiiler) için denilmelidir ki 'oh yahu, şu dinimizi ne mutlu yaşıyoruz' diyebildikleri bir günleri olmamıştır.

Tam müşrikler dize getirildi, bu sefer ashab-ı kiramın kendi aralarındaki insanî sorunlar baş gösterdi. 23 sene boyunca sıkıntılı bir hayat sürdürdüler ancak Kur'an sayesinde anlıyoruz ki görev, tam ve eksiksiz olarak yerine getirilmişti. Şuraya dikkat çekmeliyiz ki ashab-ı kiram, Efendimiz'in vefatından 10 dakika sonra sıkıntıyla karşılaşmışlardır ve Resûl-i Ekrem'in vücudu henüz toprağa verilmeden sıkıntılar başlamıştır. Ekonomik-siyasî çalkantılar, afetler-kıtlıklar, sosyal-ailevî meseleler... ashab-ı kiram böyle gitti.

Ama Allah onlardan razıydı.

Hem Peygamber aleyhisselamın devrinde hem sonrasında yaşadıkları dertler, Allah'ın rızasına ulaşamamalarına neden değildi. Allah onlardan memnun, onlar Allah'tan memnundu ve bu dünyadan dertleriyle ama mutlu hâlde gittiler. Sonra gelen tâbiin neslinde sıkıntılar bir kat daha büyümüş, daha ileri boyutlara varmıştır. Ashab-ı kiram zamanında Arap yarımadasında çalkalanan dertler, tâbiin

zamanında Asya'yı bulmuştur. Hatta tâbiin nesli zamanında fethedilen İspanya dahi Müslümanlar'ın kucağına bir dert olarak düşmüştür.

Şunu demek istiyoruz ki dinimiz, masa başında kararlaştırılıp kurulmuş, birkaç bin üyesiyle mutluluk içinde yaşayan bir din değildir. Bu romanlarda olur. Biz böyle bir ümmet değiliz. Müşriklerin amansız baskıları altında Ebu Leheb ve Ebu Cehil timsalleriyle uğraşarak başladı, öyle devam etti ve Efendimiz bu fani âlemden giderken de münafıklar teyakkuzda bekliyorlardı. Daha mübarek vücudu bu dünyadan ayrılmamıştı ki 'gerçek peygamber benim, Muhammed değil' diyenler çıktı piyasaya ve üzerlerine ordu gönderilmesi gerekti –ki Efendimiz'in toprağa konulmasından üç gün sonra ortaya daha fazla yalancı peygamber çıkmıştır.

Neler nelerle uğraşıldı.

Her hâlükârda ümmetimiz rahatlık ve kolaylık içinde kurulmuş bir ümmet değildir. Tam anlamıyla çekirdekten geliyor, alınının teriyle büyüyor. Düşmanlarını ve sıkıntılarını dize getire getire ilerliyor, tam 1429 senedir. Yeni değil.

Böyle başladığı bilinen bir ümmet olduğumuz hâlde bugün her şeyin dertsiz, sessiz sedasız ve bahar havasında, doğan çocuğun otomatik hafız olduğu, her gelenin âlim oluverdiği... gibi bir manzara düşünülebilir mi? Böyle bir hayatı peygamberine dahi vermedi Allah, bize niye versin? Ebu Bekir, Ömer radiyallahu anhuma böyle yaşayamadı.

Ümmetimiz başladığı şekilde devam edecektir. Nasıl başlamıştı? Ebu Cehil'ler, Ebu Leheb'ler ve şirkin azılı isimleri bir yandan, münafıklar diğer yandan, cahilliğinden dolayı peygamberini ve mümin kardeşlerini üzen köylü-bedevî-A'rabî insanlar bir başka yandan... Hatta bir örnek olarak zikretmeliyiz: Bir gün Peygamber aleyhisselam mescidinde otururken (Kur'an'ın deyişiyle A'rabî) bedevînin biri gelip çamaşırını çıkarmış ve mescidin bir yanına işeyivermiş. Allah Teâlâ, Kur'an'ında "ey Muhammed" demiyor, demeye kıyamıyor. Bedevî gelmiş ve Efendimiz'in evinin önünde "Muhammed!" diye bağırması, konuşmaya çağırmış.

Bunlar görüldü. Kur'an'dan öğreniyoruz.

Dış düşmanlardan kendi içlerindeki cahillere ve fakirliğe kadar birçok sıkıntıyla başlayan İslam, öylece devam etmiştir ve 2007 yılında ondan daha iyi olmayacaktır. Dolayısıyla Müslümanlar olarak başımızın üzerinde dolaşan dertlerimiz yeni oluşmuş değildir. Âdem aleyhisselamdan itibaren bütün peygamberler benzer dertlerle uğraşmışlar, en son ümmet-i Muhammed sıkıntıların hepsiyle birden yoğrulmuştur. İmtihani bu şartlarda kazanmak zorundayız.

Hiçbir mümin Kâbe'ye gidip sabahtan akşama kadar hurma-zemzemle vakit geçirip namazlarını da hemen oracıkta kılmak, ölünce de hemen Cennetü'l-Mualla'ya gömülmek gibi hayallere dalmamalıdır. Çünkü böyle olsaydı, ashab-ı kiram şimdi İstanbul'da olmazdı. Halid bin Zeyd'in ne işi var Eyüp Sultan'da? Peygamber aleyhisselamın dayı çocuğu, evinde misafir etmiş onu ve arkasında on sene namaz kılmış, öpmüş okşamış onu Resûlullah... ne işi var İstanbul'da?

Demek ki doğru olan bu değil. Olsaydı onlar orada oturmanın kıymetini bilmezler miydi?

Efendimiz aleyhisselamdan veda hutbesi dinleyen 120 bin sahabe var. Ama bakıyoruz ki Mekke, Medine, Taif'teki toplam sahabe sayısı bugün 5 bin değil, şehitlerle beraber. Nerede bu sahabiler? Hindistan'dan Suriye'ye kadar dünyanın dört bir yanında! Sadece Şam'da 10 bin sahabe kabri var. Irak'ta 15 bin. Efendimiz'in ne güzel yanı başında niye gömülmediler? Çünkü Allah'ın öyle bir hayat vaadi yoktu ve bunu biliyorlardı.

Birileri şimdilerde 'etnik kavga' diye bir şey uydurdular. Müslümanlar mezhebî-etnik kavgaya tutuşmuşlar deniyor. Eğer kavganın etnik olanını konuşacaksak bu da yeni bir şey değildir, ashab-ı kiramın yaptığı şeylerdendir. Bu bir imtihandır; Allah bir gün bununla, öbür gün sabah namazına kalkıp kalkmadığına imtihan ediyor. Başka bir gün zekât verip vermediğine, bir başkasında haccı sulandırıp sulandırmadığına...

Biz bu sıkıntılara güya takılır ve dert edinirsek bunlara mağlup oluruz. Bütün bu sıkıntıların ebadı ve hacmi ne kadar olursa olsun bunlar bizim derdimiz değildir. Biz Allah Teâlâ'nın rızası için ve iyi mümin olarak ölüp ahirete gitmeye uğraşıyoruz. Dolayısıyla dertlerin çeşidi ne olursa olsun hep aynıdır: Rabbimizin rızasını kazanmak. Buna çocuğumuzla da tutulabiliriz, cebimizdeki parayla da.

Her hâlükârda soru/n/lara ve dertlere takılmamamız gerekiyor. Oturup akşama kadar İslam âleminin filan konusunun nasıl hallolacağını konuşmamız, konuştuğca hallolmayacağını bile bile konuşmamız, psikolojik bakımdan yenilgiyi kabul etmiş olmaktır. Böyle geldi, aşanlar bu barajları aştılar ve Rablerinin rızasına eriştiler. Ama kimileri de imtihanın en basit yerine takılıp kalmışlardır.

Bu durumu birtakım sorularla örneklendirebiliriz.

- ✓ İslam âlemi bir milyardan fazladır, bunca yekûn neden birkaç milyon Yahudi'yle uğraşmıyor? Köylüler iki ağaç kesilmesin diye birleşebiliyor ama Müslümanlar neden Kudüs'ü kurtarmak için birleşemiyorlar?

Evvela iki çınar ağacını dert etmekle üç büyük dinin üzerinde kavga ettiği Kudüs'ü kurtarmak aynı şey değildir. Elbette Kudüs'ün kurtarılması asırlar sürecektir. İnsanlar niye Kudüs'ün kaç defa el değiştirdiğine bakmıyorlar? Hazreti Ömer radiyallahu anh aldı, sonra karşı taraf geri aldı, ardından Selahaddin-i Eyyübî tekrar aldı, bir daha geldiler, Osmanlılar yeniden aldı, onlar tekrar aldılar... nöbet değişimi oluyor. Acelemiz ne?

Bu mantıkla bakacak yerde Müslümanlar'ın Kudüs'ü kurtaramadığını söylemenin ne gereği var? Zira bizim derdimiz İspanya'dan başlayıp Çin'e kadar gidiyor. İslam, dünyanın bütünündeki bir olaydır ve bir köydeki sorun kadar basit değerlendirilemez. Nitekim Efendimiz aleyhisselam, mevcut durumumuzu haber vermiş ve "kalabalık ama çer çöp gibi dağınık olacaksınız" buyurmuştu. Tabii ki nedenleri de var: Ümmet-i Muhammed'in dünya hırsına kapılmış olması, faizle savaşmak için gelmiş bir dinin faiz için bir sürü kıvırtıp yol arayan mensuplarına dönüşülmesi...

Âlimler Peygamber'imizin vârisleridir ve bizler âlimlerimizin peşinden giden Müslümanlarız, böyle olması gerekiyor. Peygamber varken onun peşinden gidildi, ardından sahabileri vardı ve sahabilerin izi takip edildi, sonra da Peygamber'in vârisleri olan âlimler takip edilecek. Bununla ilgili üç sorun var:

- ✓ Âlimin kim olduğu belli değil, âlimler önderlik etmiyor ve hak etmeyenler Müslümanlar'ın başında duruyor, konuşan âlimler de birbirlerine uyum sağlamıyorlar. Bu sıkıntı yıllardan beri Müslümanlarca gündeme getirilmektedir.

Âlimler Peygamber'imizin vârisleridir, doğru. Ancak ümmet-i Muhammed, kaç yüz seneden beri Peygamber'in koltuğuna oturabilecek âlim yetiştirebiliyor mu? Zeki ve işe yarar çocuklar başka bilimlere veriliyor, yaramaz ve okumayacak çocuğunu ise götürüp Kur'an kursuna veriyor ve Allah için 'adadığını' söylüyor insanlar. Ya da fakir çocukları bu bölüme ayırıyor ve o da ömrünün sonuna kadar karnını doyurma derdinden kurtulamıyor bir daha...

Sonuç olarak iki z meydana yok; zengin çocuğu ve zeki çocuk. 'ikinci sınıf' ve 'defolu' çocuklar Kur'an'a ayrılmış; onlardan 500'ünü hafız etsen sonuçta bir âlim ortaya çıkmıyor.

"Mevcut durumda birçok âlim var?"

Buna itiraz ederiz. Bugün birçok 'âlim isimli kimse' var. Hâlbuki âlim nerede? Kitap okumak ilim değildir ki. Kitap okumak ilmi ispatlamaz. Bilgisayar da kitap okuyor; âlim mi? Biz Peygamber aleyhisselâmın kimliği olan cihat, takva, züht, şecaat gibi bütün yönleri üzerinde taşıyan Ebu Hanife'ye, İmam Malik'e, Ahmed bin Hanbel'e âlim diyoruz. Sanki Müslümanlar olarak her evdeki beş çocuktan ikisini Kur'an ilimlerine on yıllardır ayırıyoruz ve hâlâ âlimler başımıza geçmiş değiller der gibi, haklı bir soru sorar gibi konuşuyoruz. Bu doğru değil.

Peygamber aleyhisselâmın davasını olduğu gibi devam ettirebilecek 100 âlimimiz yok. Çünkü uzun süreden beri Müslümanlar'ın gözü mühendislikte, tıpta ve şimdilerde bilgisayarda. Göz neredeyse akıbet de orada. Doktor istiyorduk, her yer doktor doldu. Siyasetçi istiyorduk, her yer siyasetçi doldu.

Bundan yüz sene önce ümmetimizin âlim kadrosunun dolması için uğraşsaydık şimdi nice ulemamız olacaktı. Ciddi bir şekilde âlim birikimiyle karşılaşacaktık. Ektiğimizi bulmuş durumdayız.

- ✓ Müslümanlar neden ayrı ülkeler hâlinde parçalanmış durumdadırlar? Hâlbuki mesela Avrupa için bir birlikten söz edebiliyoruz?

Evvela bu sorunun samimiyetini sorgulayabiliriz. Birleşmek iddiası da ciddi bir iddia değildir. Müslümanlık, siyah deriliyle beyaz derili insanı birleştirip mavi derili insan ortaya çıkarma dini değildir. Güney Afrika'daki Müslüman ile Kuzey Kutbu'ndaki Müslüman'ı illa Mekke'de yaşamaya ve coğrafyalarını inkâr etmeye zorlama dini değildir İslam. Coğrafya, dil, renk ve kültür farkımıza rağmen bizi bir arada tutabildiği için İslamiyet dindir.

Müslümanlar'ın bir halifesi olur. Bu, bir Müslüman'ın bütün Müslümanlar'ı temsil ettiği anlamına gelir. Ümmet-i Muhammed ister beş milyar ister on bin kişi olsun, bir baş bulunur. Bir işe beyaz mı kara mı diyeceğimizi halifemiz belirler. Bu olmadığında ise Mekke'deki Müslümanlar Kurban Bayramı yapar, biz burada oruç tutarız... orada ramazan orucu tutulur, biz burada öğle yemeği yeriz... çünkü oradaki baş ne kadar başsa buradaki de o kadar baştır.

Ülke adlarıyla anılmamız, Pakistan-Cezayir-Mısır... denmesinin hiçbir sakıncası yoktur. 500 tane de ülkemiz olabilir. İslam bizim coğrafyamızı kaldırmak, ülkelerimizi tarumar etmek istemiyor. Bizden istediği; Kâbe'mizin, Kurban Bayramı'mızın aynı olması, düşmana karşı sözümüzün birliği, birbirimizin ekonomisine destek olmamız, menfaatlerimizi birlikte kullanmamızdır. Bitti. Birlik budur.

Bu da Cezayir'le Fas'ı veya Mısır'la Libya'yı birleştirerek sağlanmaz. Hepsi tek devlet olsa ne olacak, fitne içten kaynadığı sürece.

Bununla ilgili ilk anlamamız gereken de ümmet-i Muhammed'in ilk yok edilen gerçeğinin hilafet olduğudur. Ümmetimiz başsız kaldıktan sonra yetim çocukları istedikleri gibi fırlatıp atabilmişlerdir. Umuyorum ki ne demek istediğimiz anlaşılıyordur zira çok ileri gidilebilecek bir konu değil bu; zira halifemiz yok ve bunu uzunca konuşamayız.

- ✓ Halifeli bir toplumda yaşamıyoruz. Demokrasinin benimsendiği bir toplumda yaşamaktayız. Böyle bir sistemde bizim iyi Müslüman olarak yaşama imkânımız var mıdır?

Elbette var. Allah Teâlâ namazımızı ayakta durmak, rükûya-secdeye gitmek olarak tarif ediyor. Hastalar oturarak, oturamayan yatarak kılabiliyor, hatta hiç mecali olmayan başını oynatarak dahi kılabiliyor. Allah'ın ayakta kılmanızı emrettiği namaz yatarak da oluyordur demek ki.

İslamiyet'i de namazı, hacı, orucu, zekâtı, halifesi, kumarsız-zinasız ortamıyla yaşamayı emretmiştir. Bunu; başında Peygamber aleyhisselâmın, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali radiyallahu anhümün bulunduğu topluma emretti ve onlar da bu şartları uyguladılar. Ben ise öyle bir toplumda yaratıldım ki zina edene nerdeyse ödül veriliyor, fuhuş yapan iyi tesettürlü olan kötü kabul ediliyor. Benim önümde

namaz kıldırın imamın maaşı bir ay bankada bekliyor. “Bu Peygamber’in toplumu değil, o zaman Müslümanlık gitti” de diyemeyiz. Müslümanlığın en büyük simgesi olan namazda dahi bu yok; ayakta duramayana oturması söyleniyor.

Ama Müslüman, nasıl olsa namaza böylesi bir esneklik getirilmiş diye sırf canı sıkıldı da istedi diye oturarak namaz kılamıyor. Vicdanı Allah’ın huzurunda kendini muhakeme ediyor ve ‘sen oturacak durumdasın’ diyor. Hoca ona ‘otur’ dese bile ayakta kılıyor, ‘böyle namaz olur mu!’ diyor vicdanı. Ne zaman ki elden etekten düşüyor, ayağa kalkamıyor, o zaman yatakta kılıyor.

İster komünist ister demokrat toplum... adı önemli değil; ben, yaşadığım toplumda Allah’ın haramlarını da farzlarını da bilirim, canımı dışıma takıp haramlardan kaçır ve rıza göstermem. Farzları yapmak için de didinirim. Fakat diyelim ki bir yerde tıkanmış; tıkanmam keyfimdendir yoksa gerçekten bir tıkanma mıdır? Bunu sadece Allah bilir, bir de vicdanım: Yol mu bitti yoksa keyfim mi bozuldu?

Eğer yol bittiği için yapacak bir şeyim kalmamışsa o zaman dağlar gibi niyetim yeter. İçimdeki cihat aşkı yatakta ölsem bile şehit yapar beni. Ancak bitip bitmediğinin kararı çok önemlidir; aksi hâlde Allah kimseye Deli Dumrul olup sağa sola girişmeyi emretmiyor.

Her mümin, bütün bu sorunlar kümesine rağmen Rabbinin huzuruna, Medine-i Münevver’de Ömer radiyallahu anhin yönettiği bir devletteki kadar kaliteli bir mümin olarak çıkabilir. Hiçbir sistem, müminin cennete girmesine ve Hamza ile, Ali ile beraber Havz-ı Kevser’de oturmasına engel değildir. Bir engel varsa bu bizi ezen sistemler değil, ezip geçen nefsimiz ve şeytandır. Aksi doğru olsaydı, Ebu Cehil’in sistemiyle yönetilen Mekke’den şehitlerin ilk kadını olarak Rabbine gidemezdi Sümeyye radiyallahu anha.

Sen Sümeyye, Ammar, Yasir olduktan sonra yaşadığın yer ister Mekke ister Medine, isterse de Moskova olsun; bir şey değişmiyor. Beceremedikten sonra ise nice insanlar Efendimiz aleyhissalatu vesselamın ardında sabah namazı kılmışlar ama aynı günün öğlesinde dinsiz olarak can vermişlerdir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.